

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoCsp/2/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122205989
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8122205989.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sovietskych hrdinov 66, 089 01 Svidník, proti žalovanej: Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava, IČO: 00 686 930, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 24Csp/99/2022-55 zo dňa 31.01.2023 v spojení s opravným uznesením č.k. 24Csp/99/2022-89 zo dňa 29.11.2023, takto

rozhodol:

Zrušuje sa rozsudok a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením rozhodol tak, že:

„I. Súd žalobu zamietla.

II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

2. V strohom odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa dňa 1.6.2004 požiadala žalovanú o vydanie súkromnej kreditnej karty D. na sumu 20.000,- Sk, následne žalovaná žalobkyňu úver poskytla, úver bol splatený dňa 16.3.2005. Podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán súd prvej inštancie posúdil tak, že žalovaná v súčasnosti nie je so žalobkyňou v žiadnom právnom vzťahu, žalovaná je v zmysle zásad GDPR povinná likvidovať osobné údaje ihneď po tom, ako odpadne dôvod, pre ktorý boli spracovávané a zároveň ako banka má žalovaná povinnosť archivácie podľa zákona o bankách v trvaní 5 rokov a podľa zákona o účtovníctve v trvaní 11 rokov, osobné údaje žalovanej boli vymazané a likvidované na plnenie tejto povinnosti, z objektívnych dôvodov nie je možné zabezpečiť zmluvnú dokumentáciu medzi žalobkyňou a žalovanou a náležite zistiť obsah zmluvných dojednaní medzi stranami, rozhodných pre posúdenie nárokov žalobkyne. Konštatoval, že keďže žalobkyňa nepredložila zmluvu o spotrebiteľskom úvere a z objektívnych dôvodov tento dokument nie je možné zabezpečiť, neuniesla dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach, preto žalobu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)

3. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa z dôvodov nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, ako aj z dôvodu nezrozumiteľnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Namietala, že súd prvej inštancie sa meritom veci ani nezaoberal, keď zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že v súčasnosti nie je so žalovanou v žiadnom právnom vzťahu, nakoľko úver bol splatený 16.3.2005 a žalovaná už neeviduje zmluvnú dokumentáciu, nakoľko uplynula doba, počas ktorých ju bola povinná uchovávať (odôvodnenie 14. napadnutého rozsudku). Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje

žalobkyňa za nekonzistentné, založené na logicky nepreviazaných myšlienkach. Ide o zjavne arbitrárny rozsudok. Žalobkyňa nevie, ako sa dá rozumieť zisteniu súdu prvej inštancie, v odôvodnení 15. napadnutého rozsudku, že nepredložila zmluvu o spotrebiteľskom úvere, keď je jasné, že zmluvu predložila, je súčasťou elektronického súdneho spisu. Súd prvej inštancie sa s predloženými listinami podľa odôvodnenia 4. napadnutého rozsudku oboznámil a podľa odôvodnenia 5. napadnutého rozsudku zistil, že k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere došlo.

Žalobkyňa má za to, že Žiadosť o vydanie súkromnej kreditnej karty, ktorú súdu predložila, je podľa jej obsahu bezpochyby úverovou zmluvou, uzatvorenou oboma účastníkmi zmluvy v písomnej forme, o čom svedčia podpisové doložky na žiadosti. V žalobe navrhovala zabezpečiť len platobnú históriu, aby v prípade jej zabezpečenia podala, podľa výsledku tohto konania, aj žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, ak by bolo zistenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Nezabezpečenie platobnej histórie však nemá pre toto konanie žiaden právny význam a netvorí prekážku ani k meritórnemu posúdeniu, či je úver bezúročný a bez poplatkov ani k určeniu či sú, alebo nie sú žalované zmluvné podmienky neprijateľné.

Taktiež žalobkyňa uviedla, že jej nie je jasné, čo má na mysli súd prvej inštancie, keď v odôvodnení 14. napadnutého rozsudku konštatuje, že v súčasnosti nie je so žalovanou v žiadnom právnom vzťahu. To, že bol úver splatený, netvorí žiadnu prekážku pre posudzovanie, či je alebo nie je úver bezúročný a bez poplatkov a či zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Prítom súdu prvej inštancie je z aplikačnej praxe známe, že napríklad väčšina žalôb o vydanie bezdôvodného obohatenia, pri ktorých sa ako prejudiciálna otázka posudzuje práve bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy, sa podáva práve po splatení celej sumy úveru, ktorú od spotrebiteľa veriteľ požadoval zaplatiť, aj keď veriteľ mal nárok len na zaplatenie istiny, teda podľa súdu prvej inštancie v čase, keď už spotrebiteľ nie je s veriteľom v žiadnom právnom vzťahu, lebo úver už bol splatený.

Pre úplnosť žalobkyňa dodala, že podľa vyjadrenia žalovanej k žalobe z 3.8.2022, všetky zmluvné vzťahy s ňou ukončila až v roku 2014 a pohľadávku proti nej vo výške 919,98 eura s prísl. postúpila 14.11.2006 spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o., o čom svedčí ničotný rozhodcovský rozsudok, sp.zn. II/2009-3596, z 11.5.2010 a výzva na splnenie záväzku z 9.7.2010. Na základe uvedeného sa preto pýta akú pohľadávku žalovaná proti nej v roku 2006 postupovala, keď súčasne tvrdí, že úver bol splatený v r. 2005? Aký dlh potom odo nej inkasná spoločnosť vymáhala.

Z uvedených dôvodov žalobkyňa navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná. Uviedla, že časť odôvodnenia, v ktorej súd prvej inštancie uvádza, že zmluvu nepredložil žalobca, považuje za zjavnú nesprávnosť, pričom súd mal zrejme na mysli, že zmluvu nepredložil žalovaný. Má za to, že to samo o seba nemá vplyv na vecnú správnosť rozsudku. Taktiež dala za pravdu tvrdeniu žalobkyne, že časť odôvodnenia, v ktorej súd uvádza, že došlo k splneniu záväzku zo zmluvy, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Má však za to, že to samo o seba nemá vplyv na vecnú správnosť rozsudku.

Žalovaná nikdy netvrdila, že došlo k zániku záväzku zo zmluvy o úvere zo strany žalobcu práve splnením. Na základe vyhodnotenia sporných/nesporných skutočností na pojednávaní súd prvej inštancie skonštatoval, že považuje za nesporné, že došlo k zániku zmluvy o úvere. Žiadnou zo strán ani zo strany súdu nebolo spomínané, že by malo ísť o zánik splatením/splnením. Skutočnosť, že došlo k zániku zmluvy o úvere najneskôr v roku 2008 ustálil súd prvej inštancie na základe nesporného tvrdenia žalovanej.

Dôkazy, ktoré predložila žalobkyňa po ukončení dokazovania považuje žalovaná za neprípustné. Už len z tohto dôvodu nebude namietat spornú pasívnu legitímáciu (na ktorú však na okraj poukazuje). Napriek tomu tieto dôkazy iba potvrdzujú skutkový stav ustálený súdom prvej inštancie, tak ako ho prezentoval súd v jeho predbežnom právnom posúdení ale aj v odôvodnení rozsudku, kedy konštatuje, že „Podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán súd posúdil tak, že žalovaná v súčasnosti nie je so žalobkyňou v žiadnom právnom vzťahu.“ Z rozhodcovského rozsudku je totiž zrejme, že 14.11.2006 došlo k postúpeniu pohľadávky z predmetnej zmluvy o úvere na postupníka. Predpokladom postúpenia pohľadávky zo zmluvy o kreditnej karte bolo odstúpenie od tejto zmluvy. Jednalo sa o štandardný, pravidelný úkon, na základe ktorého sa stala splatná celá dlžná suma (nie iba povinná minimálny splátka). S ohľadom na predložený rozhodcovský rozsudok je zrejme, že súdom ustálená skutková okolnosť, že v roku 2008 bol zmluvný vzťah ukončený je ustálená správne. Žalovaná si dovoľí tvrdiť, že tomu tak bolo už v roku 2006 (pred postúpením pohľadávky) a predložený rozhodcovský rozsudok to iba potvrdzuje. Táto skutočnosť (skutková okolnosť) je z pohľadu žalovanej rozhodujúca pre právne posúdenie veci a už len na tomto základe toho je možné skonštatovať, že rozsudok je vecne správny a

môže byť teda odvolacím súdom potvrdený. Na základe vyššie uvedeného žalovaná navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok je potrebné zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

7. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

8. Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práv na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

9. Procesný postup súdu pri konštituovaní rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto potrebné považovať za závažnú vadu nenapĺňujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv strán sporu slúžiacich na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v civilnom konaní.

10. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj právo na zákonu zodpovedajúce odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ustanovenie § 220 CSP. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ktorý v konaní vyvstane, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie. Predovšetkým tie, ktoré sú sporné a sú nevyhnutné na pre vydanie konečného rozhodnutia.

11. Z hľadiska týchto skutočností považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný a nezrozumiteľný.

12. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne pre neunesenie dôkazného bremena vo vzťahu k jej tvrdeniam o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovanou žalobkyni na základe Žiadosti o vydanie súkromnej kreditnej karty zo dňa 2.6.2004, ako aj o existencii neprijateľných zmluvných podmienok v tejto úverovej zmluve. Konštatoval, že žalobkyňa nepredložila v konaní zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zároveň nie je možné tento dokument zabezpečiť ani od žalovanej z objektívnych dôvodov spočívajúcich v uplynutí obdobia, počas ktorého mala žalovaná ako banka zo zákona povinnosť uchovávať zmluvnú dokumentáciu.

13. V kontraste s záverom súdu prvej inštancie o nepredložení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobkyňa predložila súdu prvej inštancie Žiadosť o vydanie súkromnej kreditnej karty zo dňa 2.6.2004, (č.l. 5 spisu) spoločne so Všeobecnými obchodnými podmienkami Tatra banky, a.s (č.l. 6 až 23 spisu) a Obchodnými podmienkami Tatra banky, a.s. pre medzinárodné kreditné karty (č.l. 16-17 spisu), tak ako to uvádza vo svojej žalobe medzi prílohami.

14. So Žiadosti o vydanie súkromnej kreditnej karty zo dňa 1.6.2004 jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa požiadala o vydanie karty D. s úverovým rámcom 20.000,-Sk a banka súhlasila s vydaním Karty a s poskytnutím celkového úverového rámca 20.000,-Sk. Obe strany prejavili svoju zmluvnú vôľu svojimi podpismi. Vyjadrením súhlasu banky so žiadosťou o vydanie Karty tak podľa čl. 3.5 Obchodných podmienok Tatra banky, a.s. pre medzinárodné kreditné karty došlo k uzatvoreniu Zmluvy o vydaní a používaní Karty medzi bankou a žalobkyňou.

15. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená tromi príčinami, ktorými sú chybné vyhodnotenie návrhov na vykonanie dôkazov, nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov alebo predpoklad „dotvorenia“ skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany či prostriedkami procesného útoku.

16. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 - § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvedeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmej nesúlad.

17. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie sú založené na chybnom opomenutí predloženého dôkazu, a to Žiadosti o vydanie súkromnej kreditnej karty zo dňa 2.6.2004, ktorá predstavuje uzavretú zmluvu medzi stranami sporu, a od ktorej v spojení s priloženými všeobecnými obchodnými podmienkami žalobkyňa odvodzuje svoje skutkové tvrdenia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a existencii neprijateľných zmluvných podmienok.

18. K otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovanej odvolací súd dodáva, že vecnú legitímáciu má tá zo strán, ktorej svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Javí sa, že úverová zmluva, ktorej preskúmanie je predmetom toho konania, bola uzavretá medzi žalobkyňou ako spotrebiteľkou a žalovanou ako dodávateľom. Podľa tvrdenia strán došlo k postúpeniu pohľadávky vyplývajúcej z tohto hmotnoprávneho vzťahu. Žalovaná je napriek postúpeniu pohľadávky, stále zmluvnou stranou predmetnej zmluvy. Aj keď došlo k postúpeniu pohľadávky, tým nezanikol hmotnoprávny vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou. Je to práve žalovaná, ktorý prípadné neprijateľné zmluvné podmienky skoncipovala a predložila žalobkyni na podpis, nikto iný.

19. Odvolací súd v súvislosti s týmto sporom pripomína ustanovenie § 295 CSP, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Výnimočne súd totiž aj v sporovom konaní môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré strany nenavrholi, ak je to potrebné pre rozhodnutie vo veci, ale iba v tých sporových konaniach, v ktorých to zákon explicitne umožňuje. Ide (okrem iných) o spotrebiteľské spory, v ktorých súd môže, respektíve je povinný „ex offo“ vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP). Takýto postup je odôvodnený zvýšenou mierou ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva v spotrebiteľských právnych vzťahov. Povaha spotrebiteľského sporu a postavenie spotrebiteľa ako objektívne a prirodzene slabšej strany právneho a procesnoprávneho vzťahu vylučujú uplatnenie prísnej koncentrácie konania, typickej pre všeobecné sporové konania (§ 153 a § 154 CSP).

K otázke nepremiľateľnosti je dôležité edukatívne pripomenúť na jednotlivé body rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19

56 V prvom rade, pokiaľ ide o námietku premlčacej lehoty voči žalobám podaným spotrebiteľmi na uplatnenie práv, ktoré im vyplývajú z práva Únie, je potrebné uviesť, že takéto pravidlo nie je samo osebe v rozpore so zásadou efektivity, pokiaľ jeho uplatnenie v praxi neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje výkon práv priznaných osobitne smernicami 93/13 a 2008/48.

57 Súdny dvor už totiž uznal, že ochrana spotrebiteľa nie je absolútna a že stanovenie primeraných lehôt na podanie žalôb pod hrozbou preklúzie v záujme právnej istoty je zlučiteľné s právom Únie (rozsudky z 9. júla 2020, Raiffeisen Bank a BRD Groupe Sociétés Générale, C-698/18 a C-699/18, EÚ:C:2020:537, bod 56, ako aj zo 16. júla 2020, Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 a C-259/19, EÚ:C:2020:578, bod 82, ako aj citovanú judikatúru).

58 Konkrétnejšie Súdny dvor už rozhodol, že článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13 nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že žaloba o určenie neplatnosti nekalej podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom sa nepremlčuje, a zároveň uplatňuje premlčaciu lehotu na žalobu o uplatnenie reštitučných účinkov tohto určenia, pričom musia byť dodržané zásady ekvivalencie a efektivity (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. júla 2020, Raiffeisen Bank a BRD Groupe Sociétés Générale, C-698/18 a C-699/18, EÚ:C:2020:537, bod 58, ako aj zo 16. júla 2020, Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 a C-259/19, EÚ:C:2020:578, bod 84).

V prípade nejasností odvolací súd sa domnieva, že je nevyhnutné vychádzať z doktríny ex offo aplikácie spotrebiteľského práva aj pri zastupovaní advokátom (pozri rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-497/13).

Ex offo dokazovanie vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-807/19 podľa ktorého bodu 52 v tomto zmysle, ak právne a skutkové okolnosti uvedené v spise predloženom vnútroštátnemu súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na vydanie platobného rozkazu, vyvolávajú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o nekalú povahu určitých podmienok, na ktoré spotrebiteľ nepoukazoval, ale ktoré súvisia s predmetom sporu, bez toho, aby bolo možné v tejto súvislosti vykonať konečné posúdenie, vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby v prípade potreby ex offo prijal potrebné opatrenia na vykonanie dokazovania s cieľom doplniť tento spis tým, že účastníkov konania pri dodržaní kontradiktórnosti vyzve, aby mu predložili vysvetlenia a doklady potrebné na tento účel. Z toho vyplýva, že vnútroštátny súd je povinný prijať ex offo opatrenia na vykonanie dokazovania, pokiaľ právne a skutkové okolnosti, ktoré sa už nachádzajú v uvedenom spise, vyvolávajú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o nekalú povahu určitých podmienok (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. marca 2020, Lintner, C-511/17, EÚ:C:2020:188, body 37 a 38).

Podľa bodu 36 Súdny dvor totiž viackrát rozhodol, že vnútroštátny súd musí ex offo nariadiť vykonávanie dôkazov s cieľom zistiť, či ustanovenie nachádzajúce sa v zmluve, ktorá je predmetom sporu, ktorý prejednáva, a ktorá bola uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, patrí do pôsobnosti smernice 93/13 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. novembra 2010, VB Pénzügyi Lízing, C-137/08, EÚ:C:2010:659, bod 56, a zo 7. novembra 2019, Profi Credit Polska, C-419/18 a C-483/18, EÚ:C:2019:930, bod 66).

Podľa bodu 37 z rovnakého dôvodu a ako to tiež v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 61 až 64 svojich návrhov, ak právne a skutkové okolnosti uvedené v spise predloženom vnútroštátnemu súdu vyvolávajú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o nekalú povahu určitých podmienok, na ktoré spotrebiteľ nepoukazoval, ale ktoré súvisia s predmetom sporu, bez toho, aby bolo možné v tejto súvislosti vykonať konečné posúdenie, vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby v prípade potreby ex offo prijal potrebné opatrenia na vykonanie dokazovania s cieľom doplniť tento spis tým, že účastníkov konania pri dodržaní kontradiktórnosti vyzve, aby mu predložili vysvetlenia a doklady potrebné na tento účel (pozri rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-511/17).

Podľa bodu 38 z toho vyplýva, že vnútroštátny súd je povinný prijať ex offo také opatrenia na vykonanie dokazovania, aké sú uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, pokiaľ právne a skutkové okolnosti, ktoré sa už nachádzajú v uvedenom spise, vyvolávajú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o nekalú povahu určitých podmienok, ktoré napriek tomu, že neboli napadnuté spotrebiteľom, súvisia s predmetom sporu, a pokiaľ v dôsledku toho vykonanie preskúmania ex offo prináležiaceho tomuto súdu vyžaduje, aby sa takéto opatrenia na vykonanie dokazovania prijali (pozri rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-511/17).

K dôkaznému bremenu je potrebné uviesť, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-449/13 normuje túto oblasť tak, že:

ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že:

– jednak bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 smernice 2008/48 zaťažuje spotrebiteľa, a

– jednak bránia skutočnosti, aby sa súd z dôvodu štandardného ustanovenia musel domnievať, že spotrebiteľ uznal úplné a správne vykonanie veriteľom jeho predzmluvných povinností, pričom toto ustanovenie má za následok aj prenesenie dôkazného bremena o vykonaní uvedených povinností, ktoré môže narušiť účinnosť práv priznaných smernicou 2008/48.

1.2. Článok 8 ods. 1 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že jednak nebráni, aby bolo ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy, a jednak neukladá veriteľovi povinnosť systematicky overovať pravosť informácií poskytnutých spotrebiteľom.

2.3. Článok 5 ods. 6 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni, aby veriteľ poskytol spotrebiteľovi primerané vysvetlenia pred ohodnotením jeho finančnej situácie a potrieb, pričom sa ale môže ukázať, že ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa povedie k ich nevyhnutným zmenám, ktoré musia byť spotrebiteľovi poskytnuté s dostatočným časovým predstihom pred podpisom zmluvy o úvere bez potreby vypracovania konkrétneho dokumentu.

20. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ako aj z dôvodu, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súd nevykonal navrhované (v danom prípade nevyhnutné) dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom, a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

21. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť žalobkyňou uplatnený nárok na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru a určenie neprijateľných zmluvných podmienok s tým, že sa oboznámi so Žiadosťou o vydanie súkromnej kreditnej karty zo dňa 2.6.2004 a súvisiacimi všeobecnými obchodnými podmienkami. Za týmto účelom vykoná dokazovanie v zmysle § 295 CSP. Po opätovnom posúdení veci súd prvej inštancie rozhodne a svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby zodpovedalo požiadavkám stanoveným v ust. § 220 ods. 2 CSP. Zároveň rozhodne aj o všetkých trovách konania (§ 396 ods. 3 CSP).

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)